ក្រសួងនគរបាលជាតិខេត្តបាត់ដំបង ។ ថ្ងៃមួយលោកចេងប្រទះឃើញមេខ្មែរវៀតមិញម្នាក់ឈ្មោះ កើត ដើរកណ្តាលទីក្រុងបាត់ដំបង នៅដៃមាននាឡិកាលោកឥន្ទ្រ ។

លោកចេងក៏សុំអញ្ជើញលោកកើតទៅការិយាល័យ ដើម្បីសាកសួរពត៌មានផ្សេងៗ ។ ឈ្មោះកើតបានរ៉ាយរ៉ាប់យ៉ាងក្បោះក្បាយដូចតទៅ ៖

« ហេតុដែលវៀតមិញចាត់ការដាក់អន្ទាក់ខ្សែត្រៀមរង់ចាំវាយកំទេចក្បួនកុងវ័របាវាំងបានទាន់ពេលវេលា គឺដោយសារវៀតមិញបានបណ្តុះចារកិច្ចជាខ្សែបណ្តាញសម្ងាត់មួយនៅកណ្តាលទីក្រុងបាត់ដំបង ។ ក្រុមចារកិច្ចនេះមាន ៖

- ឈ្មោះង្វៀង-វ៉ាន់វ៉ាង ជាវេជ្ជបណ្ឌិត មានលំនៅនៅផ្លូវលេខ២ 1/2 ។
- ឈ្មោះង្វៀង-វ៉ាន់បា ជានាយសហគ្រិន (entrepreneur) ។
- ឈ្មោះង្វៀង-វ៉ាន់ដាវ ជាស្មៀននៅសាលាខេត្តបាត់ដំបង ។ ឈ្មោះនេះបានបើកសាលារៀនឈ្នួលមួយជាភាសាយួន ដែលមានប្រពន្ធជាគ្រូបង្រៀន ។ សាលានេះជាទីប្រជុំយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់របស់ចារជនវៀតមិញ ។
- ឈ្មោះហូ-ថាញ់សុក ជាប្លង់តុង កាន់កាប់លិខិតចេញនៅសាលាខេត្តបាត់ដំបង ។ កូនស្រីរបស់យួននេះ ឈ្មោះហូ-គីមយ៉ុង ជាប្រពន្ធរបស់លោកកៀង-ឥន្ទ្រ ។ ហូ-ថាញ់សុកមានភារៈកិច្ចរាយការណ៍ផ្សេងៗទៅប្រាប់វៀតមិញឲ្យទាន់ពេលវេលា ។ នៅយប់ដែលវៀតមិញចាប់លោកកៀង-ឥន្ទ្រ និងកំទេចក្បួនកុងវ័របាវាំងនោះ ព្រោះហូ-ថាញ់សុកជាអ្នកឲ្យការណ៍ ហើយដែលមានឈ្មោះកើតនេះ ជាមេបញ្ជាការកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធបដិវត្តន៍ឯកភាពរបស់ប្រទេសកម្ពុជាប្រចាំនៅភូមិលាច » ។

កើតបានពោលបន្តទៅទៀតថា ៖

« ពេលដែលបូដួយចាប់លោកកៀង-ឥន្ទ្របាន វាចងដៃ ចងភ្នែក រួចបណ្តើរចូលទៅកាន់ព្រៃខាងលិចភូមិលាច ។ វាវាយធ្វើបាបសួរចម្លើយយ៉ាងច្រើន... ទីបំផុតវាសួររកទីលំនៅយុវនារីខ្មែរម្នាក់ឈ្មោះនាងទៀង ដែលលោកកៀង-ឥន្ទ្រជួយរំដោះចេញពីកម្ពុជាក្រោម តាំងពីខែកក្កដាឆ្នាំ១៩៤៨ ។ ពេលនោះ លោកកៀង-ឥន្ទ្រខឹងយ៉ាងខ្លាំងក៏ឆ្លើយយ៉ាងកំបុតកំបុយថា មិនដឹងមិនអីទេ ។ មេវៀតមិញក៏វាយធ្វើទារុណកម្មលើរូបលោកលុះត្រាតែស្លាប់ទៅ ។ មេវៀតមិញក៏ដោះនាឡិកាដៃរបស់ខ្មោចលោកកៀង-ឥន្ទ្រហុចមកឲ្យឈ្មោះកើត ជាអនុស្សាវរីយ៍នៃមហាជោគជ័យនេះ... » ។

លោកអនុសេនិយទោចេង ទំរាំតែដឹងថាមានខ្សែបណ្តាញវៀតមិញនៅបាត់ដំបង វាហួសពេលទៅហើយ។ វៀតមិញចាកចេញផុតពីទីក្រុងបាត់ទៅហើយ ។ នៅ

សល់តែហូ-ថាញ់សុកម្នាក់គត់ ដែលនៅពេលនោះសាលាខេត្តក៏បានបណ្ដេញចេញពីមុខងារ ហើយនិរទេសពីខេត្តបាត់ដំបងរហូត ។ មានសំនួរសួរឡើងថា ៖

- ហេតុម្ដេចលោកកៀង-ឥន្ទ្រសុខចិត្តស្លាប់ការពារនាងទៀង ?

- លោកកៀង-ឥន្ទ្រ ជាខ្មែរកម្ពុជាក្រោមម្នាក់ ដែលស្គាល់ក្រយៅយួនច្បាស់លាស់ណាស់ ។ បងប្រុសរបស់លោកម្នាក់ត្រូវវៀតមិញសម្លាប់ ។ លោកដឹងថាទោះបីលោកប្រាប់ពីទីកន្លែងនាងទៀងឬមិនប្រាប់ វានៅតែសម្លាប់លោកដដែលព្រោះវៀតមិញមានគំរោងសម្លាប់អ្នកចេះដឹងខ្មែរឲ្យអស់ផុតពូជ ។

លោកកៀង-ឥន្ទ្រជាកូនប្រុសទី២របស់លោកតាកៀង-ស្រី និងយាយថាច់-ធីញើវ ។ កើតនៅថ្ងៃទី១៥-២-២៥ នៅភូមិក្នុងស្រុក-ឃុំធ្នឹងឡើយ, ស្រុកចូវថាញ់, ខេត្តត្រាវិញ ។ ក្រោយពីប្រឡងជាប់ឌីប្លូមនៅសាលាន័រម៉ាល់ក្រុងភ្នំពេញឆ្នាំ១៩៤៥ លោកស្ម័គ្រចិត្តទៅធ្វើគ្រូបង្រៀននៅសាលាវត្តប្រទក្សិណានិគ្រោតក្នុងឆ្នាំ១៩៤៥-៤៦ ។ ក្នុងខែកញ្ញា១៩៤៦ វៀតមិញចាប់ចងបងប្រុសបង្កើតរបស់លោកជាគ្រូបង្រៀន នាំយកទៅបាត់...។ បន្ទាប់មក វៀតកុងតាមដានចាប់ខ្លួនលោកទៀត ។ ដោយដឹងខ្លួនទាន់ លោកក៏សំរេចចិត្តរត់ចោលតំណែងគ្រូ ចូលធ្វើទាហានបារាំងនៅថ្ងៃទី១៦-១០-៤៦ មានឋានន្តរស័ក្តិជាពលបាលទោ (Sergent Chef) និងជាលេខាធិការអ្នកបកប្រែនៅក្រសួងសន្តិសុខជាតិនៃទីក្រុងព្រៃនគរ ។

ចំណែកនាងទៀង នាងធ្លាប់បាក់ស្បាតខ្លាចវៀតមិញ ។ នាងហ៊ានជួលផ្ទះមួយតម្លៃ ២០០$ (ក្នុងប្រាក់ខែទាំងអស់៥០០$) ស្ថិតនៅមុខបន្ទាយទាហានជើងក្រហម « ទាហានបារាំង » ដើម្បីការពារអាយុជីវិត ព្រោះនៅពេលនោះ វៀតមិញបញ្ចេញសកម្មភាពខ្លាំងក្លានិងឃោរឃៅណាស់ ។

ក្នុងរយៈពេលដែលវៀតមិញចាប់ខ្លួនលោកកៀង-ឥន្ទ្រ នាងទៀងឥតបានដឹងរឿងនេះទេ ព្រោះមានទូរលេខមួយច្បាប់ពីឪពុកនាង ឲ្យធ្វើដំណើរទៅខេត្តត្រាវិញជាប្រញាប់ ដើម្បីនឹងទៅយកប្អូនបង្កើត គឹម-ច័ន្ទ អាយុ១៤ឆ្នាំ ដែលត្រូវវៀតកុងបំរុងចាប់បញ្ជូនទៅប៉េកាំង និងក្មួយរបស់នាងឈ្មោះគឹម-វណ្ណា អាយុទើបបាន៦ឆ្នាំកំព្រាឪពុកម្ដាយ ។ ឪពុករបស់នាងបានលួចបណ្ដោះអ្នកទាំងពីរនេះចេញពីដែនដីរំដោះទៅទីក្រុងត្រាវិញ ហើយឲ្យនាងទៅយកអ្នកទាំងពីរនៅទីនោះ ។ នាងទៀងទៅដល់ជួបជុំប្អូននិងក្មួយនៅផ្ទះលោកមាថាច់-ទីហុង ។ កំពុងតែមានសេចក្ដីត្រេកអរនឹងការជួបជុំគ្នា ស្រាប់តែទទួលដំណឹងមកថា លោកតាគឹម-វណ្ណៈ បានចងកសម្លាប់ខ្លួនបាត់ទៅហើយ ដោយមកពីវៀតកុងបញ្ជាឲ្យគាត់ទៅជួបនឹងវានៅយប់ទីបួន ក្រោយពេលដែលគាត់បណ្ដោះអ្នកទាំងពីរចេញទៅត្រាវិញ ។ គាត់ធ្វើអត្តឃាតនេះ ដោយមកពីគាត់ដឹងខ្លួនជាមុនថា វៀតមិញមុខតែនឹងសម្លាប់គាត់ជាពុំខាន...។

នៅថ្ងៃទី២-៨-៥១ នាងទៀងនាំប្អូននិងក្មួយមកដល់ខេត្តបាត់ដំបង ។ នៅពេលនោះលោកចេងក៏ប្រាប់ថា វៀតមិញបានចាប់ខ្លួនលោកកៀង-ឥន្ទ្រទៅបាត់ហើយ ។ នាងទៀងស្ទើរឆ្កួតវង្វេង មិនដឹងគិតយ៉ាងណា ។ ទុក្ខត្រួតលើទុក្ខ មិនខុសគ្នាពីសម័យ១៧-៤-៧៥ មក២៨-៤-៧៩ (៤ឆ្នាំ៧ថ្ងៃ) នេះប៉ុន្មានឡើយ ។

លើសពីនេះទៅទៀត នាងទៀងត្រូវចិញ្ចឹមប្អូនប្រុសនិងក្មួយទើបនឹងមកដល់ ។ ឆ្នាំ១៩៥១-៥២ គីម-ច័ន្ទត្រូវចូលរៀននៅវិទ្យាល័យព្រះមុនីវង្ស ។ គីម-វណ្ណាចូលរៀននៅសាលាបឋមសិក្សានៅផ្សារលើ ។ ខែកញ្ញាជាពេលចូលកង ។ កំពុងតែខ្វល់ខ្វាយព្រួយបារម្ភពីរឿងទិញសៀវភៅនិងប្រដាប់ប្រដារ សំរាប់ប្អូននិងក្មួយស្រាប់តែ ! មានប៉ូលីសមកដល់ផ្ទះ ! បង្ហាញដីកាចាប់ខ្លួននាងទៀង ។ ប៉ូលីសបណ្តើរនាងទៀងទៅជួនលោកព្រះរាជអាជ្ញារ ដោយមានអ្នកដើមចោទប្តឹងប្រកាន់ថា « នាងលួចស្រោមខ្នើយគេ ! » ។

ស្រឡាំងកាំង លែងយល់អ្វីទាំងអស់ហើយ ! ។ ពេលទៅដល់លោកគូ-រុនជាព្រះរាជអាជ្ញារ ក៏ហៅអ្នកដើមចោទមកតទល់នៅចំពោះមុខអ្នកចុងចោទ ។

នៅពេលឃើញមុខអ្នកដើមចោទ នាងទៀងភ្ញាក់ស្មុះទៅសំពះសួរដោយគួរសម រួចឱបកយំជំអូញថា ៖ យីបងក្រួចទេតើ ! ឱបងអើយ យើងជាអ្នកកម្ពុជាក្រោមដូចគ្នា ហេតុម្តេចក៏បងមិនមេត្តាខ្ញុំដែលកំព្រាតែលតោលតែម្នាក់ឯងយ៉ាងនេះ ? បងអើយ ! បើខ្ញុំត្រូវជាប់គុក ឬបើរាជការដេញបញ្ឈប់ខ្ញុំឲ្យឈប់ធ្វើការ ប្អូនប្រុសនិងក្មួយខ្ញុំត្រូវដាច់ពោះស្លាប់... ហេតុម្តេចក៏បងធ្វើបាបខ្ញុំយ៉ាងនេះ ? ។ រឿងស្រោមខ្នើយរបស់បងនោះ ខ្ញុំមិនបានដឹងទាល់តែសោះ ខ្ញុំមិនដឹងលួចយកមកធ្វើអ្វី បើខ្ញុំគ្មានទាំងខ្នើយកើយផងនោះ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ផ្ទះរបស់បង ផងតើបងបាត់វានៅកន្លែងណា ? ។ និយាយបណ្តើរយំបណ្តើរ ភ្លេកសម្លឹងលោកព្រះរាជអាជ្ញារជាប់ជានិច្ច ។

លោកព្រះរាជអាជ្ញារនៅពេលនោះមានយុត្តិធម៌ មិនបានសួរអ្នកចុងចោទទេ តែបែរជាសួរពីទីលំនៅរបស់អ្នកដើមចោទទៅវិញ ។ លុះសួរនាំរួចហើយ ទើបគេដឹងថា អ្នកក្រួចជាស្រី «បន» ដែលមានលំនៅនៅមុខស្ថានិយរថភ្លើងបាត់ដំបង ហើយដែលមានមេជាស្រីយួនម្នាក់ឈ្មោះ «ង្វៀង-ធីម៉ីយ» ។ ស្រីយួននេះបានរត់ឆ្វេចឆ្វាច គិតគូរសូកប៉ាន់គេធ្វើម្តេចដើម្បីឲ្យនាងទៀងត្រូវជាប់គុក ដើម្បីសំរេចតាមបំណង ។

ចំណែកឯអ្នកក្រួចរកពាក្យឆ្លើយនឹងព្រះរាជអាជ្ញារមិនរួច រដិបរដុប ក៏ត្រូវព្រះរាជអាជ្ញារដេញចេញពីទីកន្លែងកាត់ទោសនោះទៅ ។ លោកបែរមករកនាងទៀង ហើយនិយាយថា ៖ បើតាមច្បាប់ ការដែលមានដីកាចាប់ខ្លួនយ៉ាងនេះ តុលាករ

ត្រូវតែឃុំនាងទុកសិន ។ តែបើមានអ្នកណាម្នាក់ចូលមកសុំធានានាង ខ្ញុំឲ្យនាងនៅក្រៅឃុំជាបណ្ដោះអាសន្នបាន ។

កំពុងតែខ្វល់ខ្វាយយ៉ាងនេះ ស្រាប់តែឃើញលោកប៉ក់-សាម៉េតដើរចូលមកជាមួយនិងលោកស្នងការប៉ូលីស តាន់-អុកណាំអៀង ។ នាងទៀងរត់ត្របាញ់ជើងទៅរកលោកទាំងពីរជំរាបពីរឿងអកុសលនេះ ។ លោកទាំងពីរបានស្ដាប់ចប់សព្វគ្រប់ហើយក៏ញញឹមដើរចូលមកកាន់បន្ទប់លោកព្រះរាជអាជ្ញា ។ លោកប៉ក់-សាម៉េតក៏ចុះហត្ថលេខាធានានាងទៀងឲ្យបានរួចខ្លួននៅក្រៅឃុំជាបណ្ដោះអាសន្នសិន ។

នាងទៀងត្រេកអរណាស់ក៏សំពះលាលោកទាំងអស់ វិលចូលកាន់សាលាខេត្តដើម្បីធ្វើការឡើងវិញ ។ ប៉ុន្តែ ! ពុទ្ធោអើយ ! រាជការចេញប្រកាសបញ្ឈប់នាងពីកន្លែងធ្វើការ រង់ចាំការជំនុំជំរះពីតុលាការសិន ។

នៅពេលនោះ នាងត្រូវអស់អង្ករលីង ។ ថ្ងៃនោះជាថ្ងៃសៅរ៍, គឹម-ច័ន្ទកាន់កូនបាវកញ្ចាស់មួយដើរដោយជើងទៅកាន់ភូមិកាច់រទេះ ដែលមានចម្ងាយ២៥គ.ម. ពីបាត់ដំបង ដើម្បីទៅសុំទានអង្ករពីមាមីងកម្ពុជាក្រោមនៅទីនោះ ។ ស្អែកឡើងថ្ងៃអាទិត្យ ម៉ោងប្រហែល៩ព្រឹក វណ្ណាដើរឱបកមីងទៀងពីក្រោយយំហ៊ិៗ ។

- មីងអើយ ខ្ញុំឃ្លានបាយណាស់ ! ។

ពេលនោះនាងទៀងដើរដល់ច្រកទាល់ហើយ លុយដែលនៅសល់បន្តិចបន្តួចបង់ឈ្នួលផ្ទះអស់រលីង តើធ្វើយ៉ាងម៉េចទៅ ?

នាងទៀងអេះខ្នងក្មួយលួងលោមឲ្យគេងលុះត្រាដេកលក់... មួយសន្ទុះនាងនឹកឃើញមធ្យោបាយមួយ ក៏ដាស់ក្មួយឲ្យក្រោក ។

- វណ្ណាអាហ៍ !

ក្មួយកំសត់ពុម្ពាយមីងហៅ អរណាស់ក្រោកឡើងសើងមម៉ើងដោយស្មានថាច្បាស់ជាមានអីញ៉ាំហើយ ។ វណ្ណាមើលមុខម្ដាយមីង ។

- ចូរក្មួយស្លៀកពាក់ហើយដើរទៅផ្ទះពូប៊ុម មីងអ៊ីយទៅ (គាត់ទាំងពីរនាក់ប្ដីប្រពន្ធនៅភូមិរំដួល មានចម្ងាយ៨គ.ម.ពីកន្លែងនាងទៀងនៅ, ក្រោយមកគាត់ក្លាយជាឪពុកម្ដាយក្មេករបស់គឹម-ច័ន្ទ) ។ ពេលគាត់រៀបបាយឲ្យកូនៗគាត់ញ៉ាំចូរក្មួយដើរចូលទៅ កុំខ្មាស់អៀន ។ វណ្ណារារែកហើយក៏សួរថា ៖

- តើមីងបានអីពិសារ ?

- មីងអាចអត់ធ្មត់ការអត់ឃ្លានបាន, នាងទៀងអង្អែលក្បាលក្មួយហើយញញឹម លួងចិត្តក្មួយដ៏កំសត់ ។ មីងផឹកតែទឹកស្រះក៏អាចឆ្អែតបានមួយពេលៗដែរ ។

វណ្ណាអល់អែកជាខ្លាំង តែមួយសន្ទុះក៏សុខចិត្តដើរចេញទៅ...

❑

ជាច់ខែកញ្ញា, នាងទៀងគ្មានលុយ២០០$បង់ឈ្នួលផ្ទះទេ ។ នាងត្រូវតែកាត់ការរៀនខ្មាស់ទៅថ្វាយបង្គំលោកគ្រូ កែវ-សាង សង្ឃរាជវត្តកំផែងនិងជាអនុគណខេត្តបាត់ដំបង ហើយដែលត្រូវជាបងចិញ្ចឹមរបស់នាង ។ នាងទូលរៀបរាប់អំពីការព្យាបាទមិនសមទំនង... តែជាពិសេសគឺនាងចង់មកសុំលុយ២០០$ដើម្បីបង់ឈ្នួលផ្ទះ ។

លោកគ្រូកែវ-សាងហុចលុយឲ្យនាង ព្រមទាំងបង្គាប់ឲ្យគេសង់កូនខ្ទមមួយស្ថិតនៅខាងលិចធៀងខាងជើងវត្តកំផែង ជាប់របបបន្ទាយទាហានជើងខ្មៅ (ទាហានខេមរភូមិន្ទ) ដើម្បីឲ្យជីវិតដ៏កំសត់ទាំងបីរស់នៅជាបណ្តោះអាសន្នសិន ។

នៅថ្ងៃទី១០-១០-៥១, ម៉ោងប្រហែល៧រសៀល, ស្រាប់តែមានប៉ូលីសក្រុង២នាក់ចូលមកកាន់កូនខ្ទមនាងទៀង ហើយក៏ចាប់នាងទាំងបង្ខំនាំទៅការិយាល័យនៃស្នងការប៉ូលីសក្រុង ។ ទៅដល់ស្នងការដ្ឋាន ស្រាប់តែឃើញបងក្រួចនិងអ្នកង្វៀង-ធីម៉ីយញញឹមផ្អើនមករកនាង ។ ភ្នាក់ងារប៉ូលីសគ្មានសួរដេញដោលអ្វីពីនាងទេ, ស្រាប់តែសម្លឹងមុខបងក្រួច អ្នកម៉ីយ ញាក់មុខដាក់គ្នា រួចចាប់ដៃនាងទាញបណ្តើរទៅឃុំ ។

លុះឃើញមានអំពើអយុត្តិធម៌យ៉ាងដូច្នេះ នាងទៀងស្រែកឡូឡាសួររកខុសត្រូវ... ប៉ូលីសច្រានឆាងបញ្ចូលក្នុងបន្ទប់ឃុំឃាំង ។ ទ្រាំលែងបាន នាងទៀងក៏តដៃ ដោយសំពងភ្នាក់ងារប៉ូលីសនោះ២-៣ឆ្វេ ។ ភ្នាក់ងារប៉ូលីសខឹងខ្លាំងណាស់ក៏យារដៃទះកំភ្លៀងនាងទៀង ។ ប៉ុន្តែ ! សម្លេងមួយស្រែកគំហកគំរាម ពីក្រៅស្នងការដ្ឋានមកថា ៖

- ឈប់សិន ! ឈប់សិន !

នាងទៀងមើលតាមសម្លេង គឺលោកតាន់-អុកណាំអៀង ។ លោកស្រែកបណ្តើរព្រមទាំងចុះពីលើឡានហ្ស៊ីបបណ្តើរ ។ លោកបក់ដៃហៅភ្នាក់ងារប៉ូលីសចូលកាន់ការិយាល័យ ។ មួយសន្ទុះធំ លោកក៏ចេញមកជួបបងក្រួចនិងអ្នកម៉ីយ ។ លោកចង្អុលមុខស្រីទាំងពីរនាក់រួចនិយាយសំឡុតថា ៖ អ្នកឯងទាំងពីរនាក់ត្រូវចេញពីទីនេះភ្លាម បើមិនដូច្នោះទេ ខ្ញុំឃុំអ្នកឯងវិញហើយ ។

លោកនាយស្នងការដ្ឋានដើរមកកាន់ដៃនាងទៀង នាំទៅឡើងឡាន ហើយក៏បរចេញទៅ ។ លោកនិយាយថា លោកប៉ក់-សាម៉េតបានជំរាបលោកពីរឿងរ៉ាវដ៏កំសត់របស់នាងទៀងហើយ ។ លោកមានសេចក្តីអាណិតមកលើនាងជាពន់ពេក ។ ចំណែករឿងដែលកើតមានឡើងអម្បាញ់មិញនេះ គឺវាខុសច្បាប់ទាំងស្រុងហើយ ។ ព្រោះសំណុំរឿងដែលអ្នកក្រួចប្តឹងចោទនាងនោះ កំពុងតែបន្តនៅសាលាដំបូងឯណោះ ។ ដូច្នេះរឿងអម្បាញ់មិញនេះ ភ្នាក់ងារកំហុចរបស់ខ្ញុំវាត្រូវរ៉ូវគ្នាជាមួ-

យអ្នកក្រូច-អ្នកម៉ីយ ដោយឆ្លៀតពេលដែលខ្ញុំចេញទៅបំពេញបេសកកម្មនៅភ្នំពេញ ដើម្បីបំរុងរំលោភធ្វើបាបនាង ។

នាងទៀងលើកដៃសំពះលោកណាំអៀងសុំទោសហើយសួរថា ៖ ហេតុម្តេចលោកមកទាន់ពេលដែលគេបំរុងធ្វើបាបនាង ? ។

លោកណាំអៀងមើលមុខនាងរួចមានប្រសាសន៍ថា ៖

- នាងមានបុណ្យកុសលខ្ពស់ណាស់ ! នៅពេលដែលខ្ញុំទៅដល់ប៉ុស្តិ៍ប៉ូលីសស្រុកមោងឫស្សី គេហុចទូរលេខមួយច្បាប់មកខ្ញុំ ឲ្យវិលមកជួបលោកខេត្តវិញជាបន្ទាន់ ។ ពេលខ្ញុំចូលមកស្តងការដ្ឋាន ខ្ញុំក៏ឃើញព្រឹត្តិការណ៍នេះ ហើយក៏ស្រែកបញ្ឈប់ភ្លាក់ងារនោះទៅ ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំត្រូវទៅជួបលោកខេត្ត តែខ្ញុំឆ្លៀតពេល២-៣នាទីជូននាងទៅជួបព្រះរាជអាជ្ញារ ដើម្បីឲ្យលោកជួយដោះស្រាយរឿងបណ្តឹងអ្នកក្រូច-អ្នកម៉ីយ ឲ្យបានដាច់ស្រឡះពីការចោទប្រកាន់ទទឹងទិសនេះ ។

ពីរអាទិត្យក្រោយមក នាងទៀងទទួលដីការកោះហៅពីសាលាដំបូង ឲ្យចូលស្តាប់ការជំនុំជំរះ ។ តុលាការកាត់សេចក្តីសំរេចថា ៖

- ទី១ នាងទៀងត្រូវរួចខ្លួន ។ ទី២ នាងមានសិទ្ធិប្តឹងតបតទាមទារជម្ងឺចិត្តពីអ្នកដើមចោទវិញ ។

នាងទៀងសុំបដិសេធភ្លាម មិនប្តឹងតវ៉ាអ្វីឡើយ ។ នាងប្រញាប់ប្រញាល់សំពះសុំអរគុណលោកព្រះរាជអាជ្ញារ និងសុំលាទៅកាន់កូនខ្ទម ពាំនាំពត៌មាននេះទៅប្រាប់ប្អូននិងក្មួយ ។ មកដល់ភ្លាម វណ្ណាលោតមកឱបកម្តាយមីង ៖

- តុលាការកាត់សេចក្តីឲ្យមីងបានរួចខ្លួនហើយ ។

វណ្ណាញញឹមត្រេកអរណាស់ តែរួចមកក៏ប្រែធ្វើមុខស្ងួតរួចខ្សឹបប្រាប់មីងថា ៖

- មីងអើយ, យើងជិតអស់អង្ករទៀតហើយ ។

- មិនអីទេ, ចាំមីងទៅសុំទានពូ-មីងយើងនៅភូមិកាច់រទេះដោយខ្លួនឯង ។ នាងទៀងអង្អែលក្បាលក្មួយដ៏កំសត់ លួងលោមកុំឲ្យបារម្ភ ។

ព្រលឹមស្អែកឡើង នាងទៀងមូរបាវកញ្ជាស់មួយចងកាន់នៅដៃ ហើយចេញដំណើរទៅភូមិកាច់រទេះ ។ ទៅដល់ភ្លាម បងប្អូនរត់ឈ្វេងរមកទទួលសាកសួរសុខទុក្ខ ជាពិសេសចង់ដឹងលទ្ធផលនៃការប្តឹងចោទប្រកាន់របស់អ្នកក្រូច ។ នាងបានរៀបរាប់ប្រាប់បងប្អូនសព្វគ្រប់....

ឃើញបាវកញ្ជាស់នៅដៃ គ្រប់ៗគ្នាយល់ពីរឿងនេះ ក៏នាំគ្នាកើបស្រូវជាន់អង្ករដើម្បីច្រកបាវ ។

កំពុងតែរវីរវល់បុកស្រូវ ស្រាប់តែឃើញអ្នកបរឡានឈ្នួលយកសំបុត្រពីរសន្លឹកមកឲ្យនាង ។ នាងទៀងបើកសំបុត្រទី១ ជារបស់គីម-ច័ន្ទ ៖

– មកដល់បងជាទីគោរព,

បងអើយ ! មានភ្នាក់ងារប៉ូលីសក្រុងមករកបងទៀតហើយ ។ ឱបងអើយ ! កម្មយើងអីក៏ក្រាស់ម្ល៉េះ > ឱទេវតាអើយ ! លោកមានព្រះនេត្រទិព្វ ហេតុម្តេចក៏លោកមិនជួយការពារបងប្អូនខ្ញុំ ជាជនសុចរិតផង ? ។

សំបុត្រទី២ ជាដីការកោះហៅរបស់ក្រសួងប៉ូលីសក្រុង ។

បងប្អូនភ័យឆោឡោ រៃលុយគ្នារកឡានជូននាងទៀងទៅកាន់ក្រុងបាត់ដំបងជាបន្ទាន់ ។ ទៅដល់ស្នងការដ្ឋាន នាងរត់ញាប់ជើងទាំងភ័យទាំងឆ្ងល់... ស្រាប់តែនាងឃើញលោកណាំអៀងចេញមកទទួល ហើយមានប្រសាសន៍ថា ៖

– សាលាខេត្តបាត់ដំបងហៅនាងឲ្យចូលធ្វើការវិញហើយ ! ។

❑ ❑

❑

នៅពេលដែលអត់ប្រាក់ខែយ៉ាងនេះ តើអ្នកទាំងបីនាក់បានអ្វីបរិភោគ ?

ជីវិតទាំងបីនេះ ជាជីវិតដែលក្រខ្សត់សឹងរកអ្នកប្រដូចគ្មាន ។ តែនៅស្រុកខ្មែរយើងនៅពេលនោះ គេអាចពឹងពាក់គ្នាទៅវិញទៅមកបាន ។ លើសពីការពឹងពាក់នេះ ម្នាក់ៗស្វះស្វែងរកស៊ីឈ្នួលនាយទុនដើម្បីបង្គ្រប់ការខ្វះខាត ។ នៅពេលនោះ រាល់ៗយប់ គីម-ច័ន្ទទៅស៊ីឈ្នួលថៅកែកែ-គីមស៊ាន ម្ចាស់រោងចក្រអារឈើនៅផ្សារលើ ។ នាងទៀងបង្រៀនភាសាយួនដល់កូនយួនខ្លះ ។ វណ្ណាដើរតាមឪពុកមារើសសំបកឈើ ទៅស្ទូចត្រី ចាប់ក្តាមខ្យង បេះផ្លែអំពិល ។ល។

លុយកាក់រកបានបន្តិចបន្តួចសំរាប់ទប់ទល់ការខ្វះខាតចាំបាច់ ដូច្នេះយើងទាំងបីនាក់ មិនអាចបរិភោគឲ្យបានគ្រប់គ្រាន់ និងឆ្ងាញ់ពិសារតាមចំណង់បានទេ ។ ពេលបាយ អ្នកទាំងបីអង្គុយផ្ទាល់ដីមុខកូនខ្ទម... ម្ហូបមានតែត្រីអាំងទទួលទានផ្ទាប់ជាមួយអំពិលខ្ចីបុកជាមួយអំបិលម្ទេស (កាលណោះមិនខ្វះអំពិលទេ) ។

មានសំនួរសួរថា នាងទៀងមានទុក្ខវេទនាយ៉ាងណាទៅ ?

– ទី១ ពេលទទួលដំណឹងថា ឪពុកធ្វើអត្តឃាតដើម្បីរំដោះកូននិងចៅពីក្រញាំវៀតមិញ ។

– ទី២ ពេលទទួលដំណឹងថា លោកកៀង-ឥន្ទ្រត្រូវវៀតមិញចាប់ទៅហើយ ។

ទុក្ខត្រួតលើទុក្ខ ! កំពុងតែគាំងដើមទ្រូងយំមិនចេញ... ស្រាប់តែអ្នកក្រួចព្រួតដៃជាមួយស្រីយួនង្វៀង-ធីម៉ីយ ប្តឹងចោទប្រកាន់ពីរឿងកំប៉ិកកំប៉ុកដើម្បីតាមព្យាបាទ ឲ្យបាត់បង់ការងារ ឲ្យដាច់ពោះស្លាប់តែប៉ុណ្ណោះ ។ នៅពេលនោះ នាងទៀង

អស់មធ្យោបាយ គឺគិតធ្វើម៉េចឲ្យតែបានអង្ករច្រកឆ្នាំង ដើម្បីចិញ្ចឹមប្អូននិងក្មួយ ។

❑ ❑

❑

នៅចុងខែតុលា១៩៥១ យាយឡើយបានមកតាមកូនស្រីនៅខេត្តបាត់ដំបង ។ មកដល់ភ្លាម យាយឡើយហុចកញ្ចប់មួយយ៉ាងធំឲ្យកូនស្រី ។ នាងឡៀងបើកកញ្ចប់ឃើញលុយ៨៥០$! ។

ពុទ្ធោ ! នាងសែនរីករាយឥតឧបមា យកដៃអង្អែលលុយ អង្អែលហើយអង្អែលទៀត ស្រាប់តែទឹកភ្នែកមិនដឹងមកពីណាហូរជោគជាំ !!!

នាងសំពះម្ដាយសួរថា ៖ តើម៉ែបានលុយពីណាមកច្រើនម្ល៉េះ ?

– កូនស្រីអើយ ! ក្រោយពេលដែលឪពុកឯងចងកសម្លាប់ខ្លួនហើយ ! វៀតមិញតែងតែកោះហៅម្ដាយ ឲ្យទៅមើលគ្នាវាសម្លាប់មនុស្សដែលវាចោទថា «ក្បត់» សឹងតែរាល់ថ្ងៃ ។ បន្ទាប់មកទៀត វាធ្វើឲ្យម៉ែដឹងថា វាបានដាក់ផែនការតាមធ្វើបាបកូនឯងតាមរយៈស្រីខូច ។ ម៉ែភ័យណាស់មិនដឹងធ្វើយ៉ាងណាទេ ។ ទទួលពេលនោះម្ដាយបានទទួលសំបុត្រលោកឥន្ទ្រមួយច្បាប់ ឲ្យរៀបចំផ្សំផ្គុំកូនឯងជាមួយឃី-វិញទ្រី ។ ក្រោយមកទៀតម៉ែបានដឹងថា លោកឥន្ទ្រត្រូវគេចាប់បាត់ទៅហើយ ។ ពេលម៉ែកំពុងតែភ័យព្រួយ ស្រាប់តែលោកថាច់-ទីហុងសរសេរមកប្រាប់ម្ដាយថា ឲ្យទៅជួបលោកអធិការប៉ាន់-ឡូវ ។ ពេលម្ដាយទៅដល់ គាត់ក៏ពន្យល់ប្រាប់បីរឿងប្រាក់បំណាច់ « រ៉ាប់ប៉ែល » របស់កូនឯង ដែលរដ្ឋាភិបាលបារាំងបានបើកឲ្យក្នុងចន្លោះពេលខែធ្នូឆ្នាំ១៩៤៦ដល់ខែកក្កដា១៩៤៨ ។ ហេតុដូច្នេះហើយទើបម៉ែសំរេចចិត្តមកតាមកូននៅបាត់ដំបងនេះ ។

នាងឡៀងឱបម្ដាយដើម្បីថ្លែងអំណរគុណ ។ អង្គុយគិតមួយស្របក់ នាងក៏រលើកដៃសំពះ ហើយហុចលុយ៧០០០$ ជូនទៅម្ដាយព្រមទាំងនិយាយថា ៖

– ម៉ែ ! ប្រាក់៤០០០$នេះ សូមម៉ែចាត់ចែងធ្វើចេតិយទុកជូនខ្មោចលោកឪពុកនៅវត្តប្រទក្សិណនិគ្រោត ។ ប្រាក់៣០០០$ទៀតសូមម៉ែជូនទៅលោកយាយថាច់-ធីញ៉ើវ (ម្ដាយរបស់លោកកៀង-ឥន្ទ្រនៅមេម៉ាយ ប្ដីស្លាប់ចោលតាំងពីក្មេង ឯកូនៗក៏ត្រូវវៀតមិញតាមធ្វើបាបទាំងបងទាំងប្អូន) ។ ចំណែកខ្ញុំ... ខ្ញុំទុក១៥០០$សំរាប់ចាយវាយ និងលៃលកទិញកង់មួយជិះទៅធ្វើការ ។

ថ្ងៃទី១១-១១-៥១ យាយឡើយក៏រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍កូនស្រីគាត់ជាមួយនិងយុវជនឃី-វិញទ្រី តាមទំនៀមទំលាប់ប្រពៃណីខ្មែរ នៅផ្ទះពូប៊ីម-មីងអើយ ស្ថិត

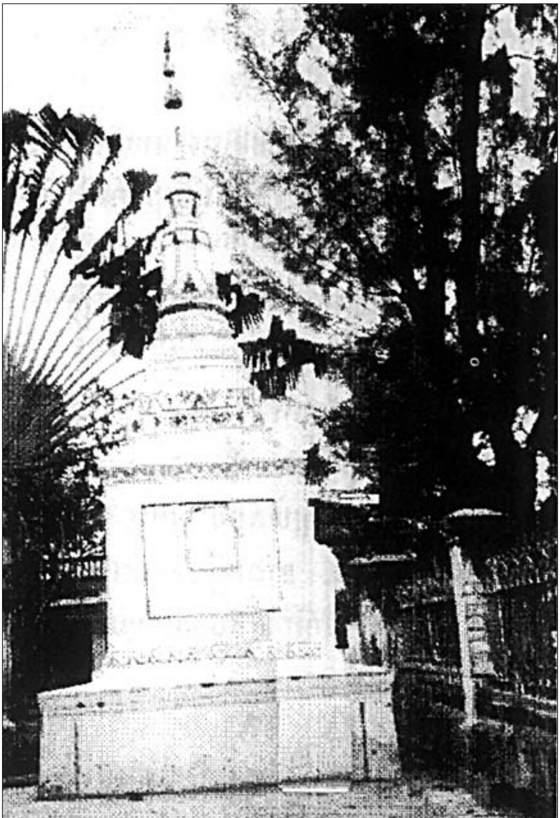

ចេតិយលោកគីម-វណ្ណៈ នៅភូមិចុងព្រៃ ខេត្តត្រាវិញ
(កម្ពុជាក្រោម) ថតនៅថ្ងៃទី៧-៦-៩៣

មុននឹងចេញទៅបំពេញបេសកកម្មនៅភូមិលាច លោកឥន្ទ្របានសរសេរសំបុត្របីច្បាប់ ។ មួយផ្ញើទៅយាយឡើយ មួយទៀតសំរាប់លោកគ្រូពេទ្យឃី-វិញទ្រី ដែលគាត់យកទៅឲ្យផ្ទាល់ដៃនៅកន្លែងធ្វើការនៅមន្ទីរពេទ្យព្រះកេតុមាលា ដែលផ្ដាំឲ្យរៀបការជាមួយនាងទៀង ។ មួយច្បាប់ទៀត សំរាប់នាងទៀងផ្ទាល់ ដែលផ្ញើទុកតាមរយៈព្រះគ្រូកែវ-សាងនៅពេលដែលនាងទៀងធ្វើដំណើរទៅយកប្អូននិងក្មួយឯខេត្តត្រាវិញ ។ សំបុត្រមានសេចក្ដីជាអាទិ៍ថា ៖

« មកដល់អាទៀងជាទីសោកស្ដាយ !

អាទៀងអើយ, គ្មានអ្វីសោកស្ដាយជាងបងស្ដាយអូនទេ ។ មួយជីវិតបងនេះ កើតទុក្ខជាប់ជានិច្ច...។ បេះដូងបងឈឺចាប់ខ្លោចផ្សាដោយការសោកស្ដាយនូវសេចក្ដីស្នេហាអស់ពីដួងចិត្តរបស់បងមកលើអូន ដែលបងយល់ថាគ្មានស្រីណាប្រដូចបាន ។ ប៉ុន្តែវាសនាអាក្រក់បានតម្រូវបង្វែងជានឲ្យបងជួបនិងស្រីដែលមានឈាមជ័រជាសត្រូវនឹងសាសន៍យើង ។ ណ្ហើយចុះ នេះជារឿងអភ័ព្វរបស់បង ។ ប៉ុន្តែបងគិតរូបអូន បងគិតដល់អូនជានិច្ច ។ ដូច្នេះបងសូមអង្វរ ចូរអូនព្រមរៀបការជាមួយអូនឃី-វិញទ្រីទៅណាអូនណា ។ សូមអូនកុំប្រ=

ឆាំងនឹងបណ្តាំ របស់បងនេះ ។ ធ្វើដូច្នេះ បើបងស្លាប់ទៅ បងនឹងបិទភ្នែកជិត...
ហត្ថលេខា
ឥន្ទ្រ » ។

លោកឃី-វិញទ្រី ជាកូនប្រុសទី៤របស់លោកតា ឃី-តាម និងយាយតាំង-ធីលើវ ។ កើតនៅឆ្នាំ១៩៣១ នៅឃុំង៉ែសៀង ស្រុកត្រាកូវ ខេត្តត្រាវិញ កម្ពុជាក្រោម ។ លោកប្រឡងជាប់ CEPFI ឆ្នាំ១៩៤៦ ។ នៅឆ្នាំ១៩៤៨ វៀតមិញរៀបចំបញ្ជូនលោកទៅកាន់ប៉េកាំង (ជំនាន់ជាមួយនាងទៀង) ។ ឪពុកម្តាយលោកបានបណ្តោះទៅរាជធានីភ្នំពេញ ។ លោកមានវាសនាប្រឡងចូលរៀននៅសាលាគិលានុបដ្ឋាកជាប់ រួចលោកបន្តវិជ្ជាបច្ចេកទេសផ្នែកទីពិសោធន៍ ។

រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍រួច គូស្វាមីភរិយាថ្មោងថ្មីមានតែហិបឈើនិងគ្រែសំពត់ម្នាក់មួយតែប៉ុណ្ណោះ ។ ក្រសែនក្រ ! ។

❑

ខែមេសាឆ្នាំ១៩៥៣ គ្រួសារដ៏កំសត់នេះបានទទួលសំបុត្រមួយច្បាប់ពីលោកតាឃី-តាម ដែលមានសេចក្តីជាអាទិថា ៖

- វៀតមិញសម្លាប់ក្មួយប្រុសបង្កើតរបស់គាត់ឈ្មោះ ឃី-វិញណាម ។ វៀតមិញកាត់ក្បាល កាត់ដៃ កាត់ជើង ជាកំណាត់ៗ ចោលទុកនៅមុខផ្ទះ ។ គ្មានបងប្អូនម៉ែឪឬអ្នកណាម្នាក់ហ៊ានយំឬមើលមុខខ្មោចទេ ។ លុះយប់ងងឹតមកដល់ ទើបតាតាមហ៊ានដើរទៅប្រមូលកំណាត់ខ្មោចយកមកបញ្ចុះនៅក្រោយផ្ទះ ។ ថ្ងៃបន្ទាប់មកទៀត វៀតមិញចូលមកចាប់កូនប្រុសបង្កើតទី៥របស់គាត់ឈ្មោះ ឃី-ថាញ់តោក ។ របៀបវាសម្លាប់ គឺចាប់ចងដៃភ្ជាប់ជាមួយជើងដូចចងជ្រូក ។ រួចវាចងភ្ជាប់ទៅនឹងបង្គោលកំពស់ប្រហែល១០ម៉ែត្រ ។ រួតខ្សែពីលើទម្លាក់ជនរងគ្រោះមកក្រោម រួចទាញឡើងទម្លាក់ចុះ, ទាញឡើងទម្លាក់ចុះជាច្រើនសារ ។ មុននឹងស្លាប់ថាញ់តោកវេទនាបាក់ឆ្អឹង បាក់ដៃ បាក់ជើង ស្លាប់ក្នុងគំនរឈាមសែនខ្លោចផ្សារកពាក្យសរសេរមិនត្រូវទេ ។

ហេតុដូចម្តេចបានជាវៀតមិញសម្លាប់ឃី-វិញណាម និងឃី-ថាញ់តោកសាហាវម្ល៉េះ ? ។

- ឃ្មួនអតីតវៀតមិញដែលបំរើបារាំងនៅពេលនោះ ជាចារបុរសរបស់វៀតមិញ ។ វាតែងតែនាំកងទ័ពដើរកាត់តាមចំការដូងរបស់តាតាម ស្ថិតនៅភូមិជ្រោយ

ទន្សា ឃុំង៉ែសៀង ។ ពេលវាដើរកាត់ចំការម្តងៗ វាតែងតែស៊ីផ្លែដូងខ្ចីជានិច្ច ។ ដើម្បីឲ្យបានស៊ីផ្លែ វាយកពូថៅកាប់បំផ្លាញដើម ផ្តួលមកដី រួចទើបស៊ីផ្លែ ហុតទឹកយ៉ាងថោកទាបជាទីបំផុត ។ ថ្ងៃមួយពួកវាដើរមកកាត់ចំការ ។ កំពុងតែឆ្លេឆ្លារកកាប់ដើមដូង ឃើញដូច្នោះ ឃី-វិញ្ញណាមនិងឃី-ថាញ់តោក ក៏ឡើងបេះដូងទម្លាក់ឲ្យពួកវាស៊ី ។ ស៊ីឆ្អែតស្កប់ស្កល់ហើយ ពួកយម្ទូបាលអស់នោះក៏ដើរចេញទៅ...ស្រាប់មួយរំពេជក្រោយមក ពួកវៀតមិញក៏ចូលមកដល់ ហើយក៏ចោទថាទាំងពីរនាក់នេះក្បត់នឹងវា ។ បន្តបន្ទាប់មក វៀតមិញក៏យករឿងនេះមកធ្វើជាលេសដើម្បីសម្លាប់បំផុតពូជឃី ។ តាតាមក៏សំរេចចិត្តចាកចោលទីលំនៅ ស្រែចំការ មកជ្រកសំណាក់ជាបណ្តោះអាសន្នក្នុងវត្តខ្មែរឈ្មោះ « ពោធិសាលរាជ ឬវត្តកំពង់ » ដែលស្ថិតនៅកណ្តាលទីក្រុងត្រាវិញ ។ លោកតានាំកូនប្រុសទី៧ឈ្មោះឃី-ថាញ់ទីអាយុ១៣ឆ្នាំ និងចៅប្រុសឈ្មោះ ឡាំ-ក្វានបាន អាយុ៨ឆ្នាំ ដែលត្រូវវៀតមិញនាំឪពុកទៅបាត់ឥតដំណឹង ។

លោកគ្រូពេទ្យទ្រីនិងប្រពន្ធទទួលសំបុត្រនេះភ្លាម ក៏សុំច្បាប់ឈប់សំរាក សុំសំបុត្រដើរផ្លូវ រួចចេញដំណើរទៅខេត្តត្រាវិញភ្លាម ។ ពេលទៅដល់ហើយក៏បានជួបឪពុក ប្អូន និងក្មួយដូចសេចក្តីប្រាថ្នា ។ នៅទីនោះ មានកុមារម្នាក់ឈ្មោះគីម-បូ អាយុ១២ឆ្នាំ ត្រូវជាក្មួយជីដូនមួយអ្នកស្រីទៀង និងយុវជនម្នាក់ទៀតឈ្មោះគិម-សុងទ្រិញ ហៅគីម-វ៉ែន អង្វរសុំជួយអនុគ្រោះផង ព្រោះពួកខ្លួនត្រូវវៀតមិញបំរុងបញ្ជូនទៅប៉ៃកាំងឆាប់ៗនេះហើយ ។ លោកគ្រូពេទ្យទ្រីក៏សំរេចនាំយកមកកាន់ខេត្តបាត់ដំបងទាំងអស់ ។ នឹកៗទៅគួរឲ្យអាសូរតាតាមណាស់ នៅពេលដែលគាត់គេចចេញផុតពីគ្រោះថ្នាក់មកដល់បាត់ដំបងហើយ ទើបគាត់នឹកឃើញ «យំ» ។ គាត់យំហើយយំទៀតដើម្បីបន្ធូរទ្រូង ។ ព្រោះគាត់ឃើញផ្ទាល់ភ្នែក នូវការកាប់សម្លាប់របស់វៀតមិញទៅលើកូននិងក្មួយគាត់យ៉ាងសាហាវព្រៃផ្សៃជាទីបំផុត ។ នៅពេលនោះគាត់ភ័យស្លន់ស្លោ ភ្លេចគិតយំ គាំងមាត់ គាំងក និយាយស្តីលែងចេញ ។ មានស្រីៗជាច្រើននៅពេលនោះ ដែលត្រូវវៀតមិញសម្លាប់ប្តី កូន ក៏ស្ថិតនៅក្នុងលក្ខណ:ដូចគ្នានិងតាតាមនេះដែរ ។

ចំណែកយាយទៀងក៏អញ្ចឹងដែរ បន្ទាប់ពីទទួលការរុកគួនរបស់វៀតមិញមករត់មកជ្រកកោននៅកម្ពុជាកណ្តាលវៀតមិញ ចាត់គ្នាតាមព្យាបាទរហូតមកដល់សម័យអង្គការ និងរបបអាយ៉ងយួន, ក្នុងកំឡុងពេល៨ឆ្នាំគត់, គាត់ទទួលទុក្ខថែមត្រួតលើទុក្ខរាល់ថ្ងៃ ។ ការតក់សលត ស្លន់ស្លោ ធ្វើឲ្យគាត់គ្មានពេកយំ ធ្វើឲ្យគាត់ឈប់ចេះយំ ។ លុះមានវាសនាបានមកដល់ប្រទេសទី៣ គាត់មានឱកាសសរសេរប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ជូរចត់និងពិតជាក់ស្តែងឥតបំផ្លើសនេះ ។ នៅត្រង់វគ្គនេះគាត់ត្រូវឈប់